

В.Ф. КРАВЧУК, лікар ветеринарної медицини
снт Путила Чернівецької області

ПОЛОГОВА ПАСТКА

Наприкінці 1960-х років у селі Пласка, розташованому в Карпатах, з випасу на полонині не повернулася високодійна корова Ромашка. Спочатку доярки й пастух вирішили, що це черговий випадок, коли перед отеленням тварина намається від-

битися від череди. Зазвичай її з новонародженим телям знаходили десь поблизу в заростях чи на лісових галявинах.

Цього разу вже через декілька днів до пошуків корови крім жителів села підключились працівники міліції. Пошуки тривали на полонинах сусідніх сіл. При цьому слідів нападу на корову вовків, ведмеда чи рисі знайдено не було.

Через п'ять тижнів головному ветеринарному лікарю району зателефонував голова колгоспу й попросив приїхати в господарство, оскільки було знайдено сліди знижкої корови.

...По гірській звивистій дорозі доїхали тільки до гірського потоку. Тут на нас чекав провідник Костянтин Чев'юк, серед селян і в сім'ї – просто Костан, незмінний пастух колгоспних телиць. Він був родом з віддаленого хутора Сушиці, проте завжди першим дізнавався про всі сільські новини. Цей літній чоловік, вітаючись, першим подавав руку й при цьому запитував незнайомих: «Звідки будете?» Почувши відповідь, з повагою говорив: «Я про Вас чув, дякую».

Стрімкою стежиною дісталися до підніжжя гори Боргиня. Пас-

тух ішов попереду, часто зникаючи серед заростей і періодично окликаючи нас. Ми помітили, що наш провідник розсуває перед собою смерічки довгою палицею й до чогось пригнується. Спотикаючись на камінні, обходячи завалища повалених дерев, ледве виплутуючи ноги з густих лісових трав, заростей ожини, кропиви й мочарів, ми нарешті почули голос Костана: «Ідіть сюди!».

Підійшли й побачили на галявині напівзотлілий труп корови. Поблизу від нього лежав ще один труп – нещодавно загиблого бичка.

Нас обступали густі лісові красуні – смерічки. Це місце було за 3 кілометри від села. Колись тут випасали телиць. Минуло п'ять років відтоді, як через зарослість цих місць молодими смереками пастух із худобою перейшов на більш придатну для випасання тварин полонину. Проте цей гірський господар добре знав тут кожну гору, всі стежки, струмки з джерельною водою.

Тепер лісова галявина щедро освітлювалася літнім сонцем.

Присутні дійшли висновку, що роди в корови пройшли фізіологічно. Бичок ріс, розвивався й набирав маси. Ніде не було жодної зеленої стеблинки, ще й зелень навколишніх смерічок була об'їдена. Відсутність поблизу води компенсувалася вологою туманів, краплями нічної роси, частими дощами, що слугували невіддільним єдиним джерелом життєдайної вологи. Присутні побачили також сліди корови в двох напрямках. Тварина багато разів намагалася вирватися з цієї пастки. Проте новонароджений бичок – «дурне теля» – жодного разу не рушив у лісову купіль. І корова, почувши його благальний голос, знову поверталася назад і в черговий раз обдаровувала його материнським молоком. Зрештою вона, знесилена, впала з ніг...

Назад поверталися без пастуха, який залишився на іншій полонині, де спокійно паслися телиці. Ще довго ми чули їхні дзвоники: «Дзінь, дзінь...». ☺

